

Tornem als carrers: per la recuperació d'allò públic?

*“La soledad es finitud y limitación; la comunidad es libertad e infinitud”
Ludwig Feuerbach*

Novament es fa una crida a prendre els carrers en defensa de l'educació “pública”. Altre cop entonarem les consignes habituals en defensa d'una universitat a l'abast de tots, de la no privatització del coneixement, d'uns millors pressupostos, etc. En aquestes línies es vol posar en dubte alguns elements d'aquestes consignes, que en cap cas retreuen la imperant necessitat d'impugnar les accions que en l'últim quinquenni ha dut a terme l'Estat.

Context

L'agreujament de la crisi està abocant al govern espanyol a prendre les mesures neoliberals més dràstiques que havia pres mai. Aquestes mesures semblen posar-se en evidència al beneficiar a les classes més benestants mentre que la depauperació del que s'havia vingut anomenant *classes mitges* es va accentuant i les classes més pobres van caient en la misèria.

Davant aquests fets cal no caure en el discurs fàcil i tan estès segons el qual la causa de la crisi multidimensional vigent és fruit d'uns mals polítics, deixant de banda les dinàmiques pròpies del capitalisme global. És a dir, cal assenyalar que el problema no rau en un mal funcionament de les institucions, sinó en aquestes institucions mateixes.

Aquesta dinàmica de depauperació de la població a favor del creixement econòmic és intrínseca al sistema de l'economia de mercat capitalista, suportat pel marc institucional de l'Estat. La dinàmica que empeny a tot Estat a créixer o morir acaba desembocant en un context com l'actual, en què es posa de relleu que el mercat està per davant de les persones. Les condicions de benestar “generalitzat” i de respecte de drets es dona quan floreix l'economia. Encara quan floreix, aquest creixement és pernicios; incorpora cada cop més persones i recursos materials als fluxos del mercat (sempre gràcies a la mà de ferro de l'Estat), desnaturalitzant així la gestió pública (és a dir, pel poble), i provoca la destrucció del medi ambient. Aquesta destrucció ve acompanyada de l'esgotament dels recursos naturals, que ha arribat fins a tal punt que posa en dubte el mateix creixement econòmic, especialment per l'escassetat de recursos energètics fòssils¹.

El paper de la universitat

Enmig de tot això, cal preguntar-se quin paper té la universitat: Té el paper per redimir-nos que sembla que li atorguem amb les consignes que es cridaran un dia com avui?

Malgrat no s'hagi de menysprear tot el coneixement que s'imparteix en la universitat, hem de tenir present que aquesta és un element que juga a favor de la perpetuació del sistema estatal-mercantil establert, no pas un element de canvi. En la majoria de les seves aules hi corre un discurs que ens aboca a més del mateix. És cert que són moltes les veus que s'alcen i cal valorar les seves aportacions valuoses, però és hora de dir prou: Sols el poble salva el poble. És hora de deixar enrere l'infantilisme creixent que caracteritza les nostres vides; de deixar de demanar a l'Estat un cop rere l'altre més drets, més serveis, més benestar, més llibertat... Atrapats en l'espiral del seu poder, cada cop cauen en mans de l'Estat més àmbits de la nostra vida. Ahora, anem perdent qualitat com a persones, i ens oblidem del que és la convivència i la responsabilitat de gestionar per al bé comú.

¹ Aquí es vol subratllar el paper que jugarà el ja reconegut formalment “pic del petroli” durant els propers anys, tot i que tampoc s'ha de deixar de banda la destrucció generalitzada del medi ambient. Es pot trobar àmplia informació sobre “pic del petroli” en el blog “oilcrash” recomanat al final del text.

Mentre no es creïn alternatives la fragilitat del poble serà evident, i cada nova retallada posarà de manifest la misèria que suposa la institucionalització de la nostra impotència. El nostre paper és clau per subratllar la diferència entre poble i Estat, i per començar a construir a partir del poble, no esperant que l'Estat ho solucioni tot: Cal recuperar allò públic, cal marcar la diferència entre poble i Estat.

El nostre paper

Donades les condicions exposades i que ens trobem en una situació límit, hem de traçar una estratègia per fer front al que tenim davant. Una estratègia a llarg plaç però amb tàctiques que es puguin aplicar a curt plaç. Així, aquells que comparteixin les idees que s'han intentat esbossar breument aquí i vulguin acudir a la crida per la *Revolució Integral*², es proposen una sèrie de tàctiques en el marc de la universitat:

– Aprofitar el coneixement que s'imparteix mentre encara ens sigui possible accedir a les aules tot i l'increment de taxes. És important la formació per un anàlisi rigorós de la realitat i per la pròpia integritat com a persones. Tenim la responsabilitat d'entendre què passa al nostre voltant.

– Iniciar projectes d'autogestió del coneixement. Això no vol dir parlar de “coneixement alternatiu” passant per alt coneixements científics que s'han donat fins ara, sinó crear grups d'autoformació que estiguin lliures de la gestió estatal.

– Crear espais d'auto-construcció de la persona: *"Con los valores haremos la autoconstrucción del sujeto. Con el sujeto autoconstruido haremos la revolución integral"* (Félix Rodrigo Mora). No oblidar que ens carreguem de vicis negatius degut al context que ens envolta. Una societat degradada encarna individus cada cop més degradats, per això cal apostar per valors com: la solidaritat, el treball desinteressat, la valentia, la honestedat o l'esforç. En contraposició, cal desprendre's de valors com: l'individualisme, l'infantilisme, l'“immediatisme”, el conformisme o la mandra.

– Aprofitar que comptem amb un campus universitari en què podem trobar-nos i, per tant, organitzar-nos en assemblees, grups d'afinitat o col·lectius. En aquests, marcar-nos grans objectius i ser conscients que contribuïrem amb poca cosa, però que serà una esforç digne i necessari.

– Comprometre's amb l'autogestió: practicar bones tècniques assembleàries i millorar-les constantment, respectar les decisions preses entre tots, ser responsables del que passa a l'assemblea, anar a donar i no solament a rebre, preparar-se bé les assemblees i no abusar d'elles (com menys millor), posar límits al “jo”, aprendre a estar en minoria i majoria...

– Donar suport i difusió a projectes que apostin per l'autogestió en tots els àmbits de la vida.

Fonts recomanades

Cooperativa Integral catalana: <http://cooperativa.cat/es/>

Democràcia Inclusiva: <http://www.democraciainclusiva.org/>

Reflexions per a l'emancipació: <http://reflexions.emancipacio.net/es/>

Blog oilcrash (pic del petroli): <http://crashoil.blogspot.com.es/>

Integra Revolució: <http://integrarevolucio.net/>

---

² Per Revolució Integral faig referència a la crida que s'ha fet recentment per a construir un espai polític i ideològic internacional. Es poden trobar les bases d'aquesta crida en l'enllaç que es troba al final del text.